

Рамзи Кембъл
Придружителят

Когато Стоун най-сетне пристигна на панаира, след като на два пъти бе заблуждаван от случайни минавачи, реши, че всъщност панаирът много повече прилича на огромна проточила се улица за развлечения. Под дигата на канала, встрани от него няколко картонени чаши се носеха устремно край брега, а лекият коварен октомврийски бриз отвяваше към потъналите в червено сияние скали, обграждащи течението на Мърси, стълбове вода, които поглъщаха счупени бутилки и изоставени хвърлени гуми. Зад белите и сгърбени фалшиви кулички по дългата фасада множество магазинчета предлагаха всякакви сувенири и *риба с тържени картопки*. Пред всеки вход късове мазна хартия се въртяха като във валс.

Стоун за малко не направи завой, за да свърне обратно. Бе имал и по-вълнуващи почивки. Предният панаир, който бе искал да посети в Уелс, се бе оказал затворен. Колкото до този, той като че ли въобще не отговаряше на неговите очаквания. Ако се вярваше на пътеводителя и на туристическите справочници, трябваше да става въпрос за истински панаирен празник: с места за развлечения, които предпазливо трябваше да се избягват (да не би викащият пред входа насила да ви вмъкне вътре), с ненадейни сблъсъци с изливащи се водопади под декори, изрисувани на картон, със звънчета, с гърмежи и пукотевизи по стрелбищата, с пронизителните писъци на момичетата, хвърчащи във въздуха във Влакчето на ужасите, с лъскавата кора на сочните, хрупкави и захаросани ябълки, със светлините на фойерверките, мигащи по зиморничавото небе, завладяно от нощта.

„Е, поне съм избрал точно момента!“ – помисли си той. Ако влезеше веднага на практика целият панаир щеше да се окаже единствено негов.

Озовавал се пред един от входовете, той забеляза майка си, седнала в картонена лодчица да *яде риба с тържени картопки*.

„Пълен абсурд!“ – стресна се.

Тя никога не би приела да се храни така – на публично място, права и *на крак*, както щеше да се изрази.

При все това проследи жената, която още щом го забеляза, с бърза походка се отдалечи, обръщайки му гръб – на него и на вятъра. Всъщност, като се замисли, майка му се хранеше точно така – с чевръсти, отмерени и пестеливи движения.

Стоун тръсна глава и погребва случилото се в дъното на своето съзнание, като се надяваше то да се загуби там надълбоко. След което се гмурна в океана от светлини, сенки и суматоха.

Под покрива, поддържан от голи железни колове и стълбове, напомнящ много на покрив на строяща се железопътна гара, врявата – ехото от сирени и корнети, злокобното стържене на метал, – беше захлупена и още по-оглушителна. От зелелия го шок му се наложи да направи усилие, за да възприеме сцената с поглед. Ушите му отдавна бяха заглъхнали от тупурдията.

Но нямаше кой знае какво да се види. Машинките изглеждаха мрачни и прашасали. Подобни на огромни фотъйоли, кабинките на въртележките се клатушкаха и кръжаха, издигаха се и се спускаха с шеметна бързина през изкуствено подредените пейзажи в увеселителния парк. Огромното изпънато платнище с плющени се затваряше зад вагончетата на Влакчето на ужасите, виенското колело издигащо към покрива своите смешно провиснали кабинки, самотна двойка се люлееше на гондолата под тракащите зъбчати колела. Мяркаха се толкова малко хора, че сякаш машините, подмамани от бездействието, работеха от само себе си и за себе си. За миг Стоун изпита усещането, че е затворен в душна, прашна стая, изпълнена с оживели като че от пленителна детска приказка играчки.

Неопределено повдигна рамене и се накани да тръгва. Вероятно можеше да прескочи до Саутпор, дори ако се наложеше да прекоси Мърси и да измине дълги километри. Краят на почивката му приближаваше. Запита се как ли в негово отсъствие се справяха в данъчната служба, кой ли събираше данъците – не ще и съмнение, ритъмът на работа вероятно бе намалял.

После съгледа въртележката с дървените кончета. Напомни му забравена детска играчка, захвърлена от някое палаво хлапе, или предавана от поколение на поколение. Под повесения ѝ балдахин с изящно изработени украшения, конете препускаха на своите поставки-върлини към кръг от огледала, в които отраженията им немирно танцуваха. Бяха боядисани в бяло, телата им бяха изпъстрени, сякаш напръскани във виолетово, зелено и червено, но някои от конските глави бяха изрисувани съвсем недодялано. Върху главината на въртележката, над табела с надпис MADE IN AMSTERDAM, някакъв орган или латерна свиреше автоматично, повтаряйки с часове до втръсване една и съща мелодия. Стоун зърна гравюри на риби, тритони, глава в рамка, пушеща лула, пейзаж с хълмове и езера, а малко по-встрани сокол, разперил криле в своя пръв полет.

„Ах, да...“ – измънка неопределено той.

Когато се покачи на платформата, изпита леко притеснение, но

като че ли никои не го наблюдаваше.

– Е, все пак можете да ми платите – избоботи ненадейно главата в рамката и от устата ѝ се понесоха кълбенца дим. – Наложил се на сина ми да отсъства за десетина минути...

Косите на мъжа имаха същия цвят като дима от лулата му. Устните се впиха за миг в мундшука и главата се усмихна.

– Чудесна въртележка! – похвали Стоун.

– Явно разбирате от въртележки?

– Всъщност, съвсем малко...

Мъжът като че ли се разочарова. Едва ли щеше да си намери компания за разговор. Стоун побърза да допълни:

– Ходил съм на много панаири. Всяка година им посвещавам почивката си. Може би ще напиша за тях книга, но ми се ще да пообмисля идеята...

Вярно бе, мисълта за това го бе изкушавала, ала той никога не си бе водил бележки или каквато и да е документация по темата. А му оставаха още десет години до пенсия, време, в което проектът за написване на книгата със сигурност щеше да се обогатява.

– Всяка година ли пътувате сам? – запита главата.

– Има си своите предимства. Първо – излиза по-евтино. Позволява ми да правя икономии. Възнамерявам преди да се пенсионирам на посета Дисниленд и Пратера¹ във Виена.

Той веднага си спомни за голямото Виенско колело в увеселителния парк на Виена, така добре описано в „Третият човек“², за Хари Лайм, превъплътен на екрана от Орсън Уелс, за стремителния бяг на земята, която като че ли се проваляше по вертикала.

– Ще се повоза малко на въртележката – каза после.

Потупа твърдите дървени рамене на коня и се сети за един приятел от детинство, който си имаше люлеещо се конче в детската стая. Стоун се бе яхвал два или три пъти на кончето и всеки път биваше обзема от трескава лудост, особено когато приближеше времето да се прибира вкъщи – стаята на приятеля му винаги бе по-оживена, по-весела от неговата и навещайки се сега към дървената шия на коня, той като че ли се вкопчваше в тази приветлива стая.

„Странно е, че си спомням за всичкото това тъкмо сега! – помисли си. – Сигурно е така, защото от години не съм се качвал на въртележка!“

1. Дисниленд и Пратер – увеселителни паркове. Бел. прев.

2. „Третият човек“ – роман на Греъм Грийн. Бел. прев.

Въртележката потръпна, конят под него подскочи, после пак се спусна. И докато бързината постепенно се увеличаваше, Стоун мярна, че на входа се изсипа тълпа посетители, които се пръснаха из панаира. Направи гримаса: за няколко мига това място му бе принадлежало. Имаше ли нужда те да се появяват точно в момента, в който щеше да се възползва и наслаждава максимално от въртележката?

В един миг тълпата остана извън зрителното му поле. Грамада от железарии и флипери се изниза пред него. Насред блъскащите се автомобилчета някакъв гигант с разкривена усмивка и тяло на бъчва се въртеше около себе си, размахващ мършавите си ръце като регулировчик. Електрическа цигара бе забучена в устата му и присвяткуваше в ритъма на бавния му протяжен смях. Много тънък, почти писклив глас, размесен с някакво бучене, провлачено четеше печелившите числа от лотото. Въртележката се завърташе все по-стремително, сцените от панаира пробягваха пред очите на Стоун като бързосменящи се рисунки на магическа латерна. Без съмнение той не се беше нахранил добре в желанието си да се запази изцяло за захаросаните ябълки, но вече бе започнало да му се вие свят. Бе същото като във вихрените и мъгливи сцени от панаира в „Събота вечер, неделя обед“, панаир, който никога не му беше харесвал – толкова бе мрачен и злокобен. Много повече предпочиташе той сцените от панаирите в „Непознатият от Северния Експрес“, „Като порой“, „Третият човек“ и дори убийството на панаира в „Престъпление в Музея на Ужасите“. Стоун тръсна глава, опита се да овладее потока на мислите си.

Воят на вятъра се надигна с една октава, размесен със зловещи писъци. Беше запис, който извиваше като водовъртеж около къщичката-лабиринт на влакчето-фантом, така той наричаше влакчето на ужасите.

При едно от завъртанията Стоун видя опашката чакащи, пристъпващи от крак на крак под огромните лапи на Зеления Струпей. Всички наблюдаваха Стоун.

„Не – разбра той при следващото завъртане. – Не гледат мен, а въртележката!“

За тях Стоун бе само детайл, появяващ се на моменти. В края на опашката обаче, чоплец нося си и втренчил поглед в него, стоеше баща му.

От изненада Стоун се олюля и за малко не падна. Вкопчи се здраво в шията на коня. Мъжът (баща му?) вече се отдалечаваше към блъскащите се колички.

Не можеше да разбере защо точно сега паметта му погаждаше

номера? И защо тези халюцинации бяха толкова неуместни и неприятни? Той никога, никога не бе срещал мъж или жена, които поне малко да приличат на неговите родители! Беше му се случвало да се заблуди и да се заглежда в някои хора, но никога не бе същото, както сега. Не и откакто двата полирани дъбови ковчега бяха потънали в покоя на един и същ гроб.

Шумове и цветове се въртяха в него и около него. Защо той отбяваше да мисли за смъртта на своите родители? Знаеше каква е причината за такова блокиране на съзнанието и тъкмо в това най-вероятно се състоеше неговото спасение: още от десетгодишна възраст Стоун всяка нощ се бе срещал със Смъртта и с Ада.

С всички сили той отчаяно се улови за дървеното конче и си спомни.

Баща му беше забранил да светва нощната лампа, а майка му се бе съгласила, добавяйки: „Да, смятам че беше крайно време!“ И той бе останал да лежи възник, ужасен при мисълта, че не трябва да мръдне, страхуващ се да разкрие присъствието си сред мрака, ала не преставаше да шепти: „Господи! Моля те, недей!“ От своето креватче забелязваше сивкавия белезникав правоъгълник на прозореца, ограден със завеси, но дори и тази светлина като че се разтопяваше в далечината. Знаеше, че Смъртта и Адът приличат на това. Понякога, когато потъваше в неспокойна полудрямка, когато стаята се уголемяваше заплашително и черните сенки се пробуждаха в мрака, населявайки пространството, в тези моменти той вече не можеше да определи дали бе жив или мъртъв.

Конят изведнъж намали своя стремителен бяг. Стоун се надигна на седлото и се хлъзна леко напред по шията му.

Какво бе станало после, след всичките онези ужасни видения?

Да, беше успял да вникне в капана на религиозното чувство, в разбирането за Ада, в боязънта, която изпитваха хората да повярват в него, опасявайки се да му се поддадат. Известно време и той, Стоун, се плашеше от някои мрачни, неясни места, но явно недостатъчно, за да може да определи точно това чувство и да го превъзмогне. Безпокойството в крайна сметка се беше разсеяло, както и неодобрението на родителите му към неговия атеизъм.

„Да – помисли си, докато спомените го завъртаха шеметно, както и въртележката, която набираше скорост, – да, по онова време бях пощастлив като знаех, че докато лежа в леглото, те са в къщата и наблизо до мен.“ После, по време на трийсетата му година едно телефонно обаждане го беше отвело до огромна дупка край пътя, дупка, от която

стърчаха останките на кола, сякаш прегорял труп на черен паяк. За един миг само той беше изпитал главозамайващото усещане за първичен и неопишуем ужас, после всичко бе свършило. Родителите му бяха поели в света на Мрака и Тъмнината. Точка. Край. И това бе единственият полу-религиозен канон, който той си беше наложил – да не мисли повече за случилото се.

И нямаше никаква причина тъкмо днес да измени на своето поведение. Залитайки, той се отдалечи от въртележката, насочи се към флиперите, които кой знае защо заемаха доста голямо пространство от панайрната площ. Спомни си, че в онези нощи, в които набожно изреждаше безмълвни молитви в леглото, понякога се сепваше и замисляше за всичко онова, което беше прочел за сънищата. Същите като че ли траеха часове, а в действителност протичаха за частица от секундата. Дали не бе така и с неговите мисли? Ами с молитвите, които единствено бездните на Мрака позволяваха да се измери тяхната продължителност? Освен че го закриляха, молитвите му неотменно проточваха миговете, отделящи го от утрото. Може би беше изтекла само минутка, само секунда тъмнина.

„Смъртта и Адът! Какви странни мисли ме спохождаха преди време! – рече си той. – Особено за дете на десет години. Е, добре – какво стана с всички тях? Изчезнаха заедно с късите гащички, с акнето, стопиха се с всичко онова, което загърбих пораствайки!“

Три момченца, около дванайсетгодишни, се бяха скупчили покрай един флипер. Когато се отдалечиха, той забеляза, че се бяха опитали да го задействат с монета, вързана за конец. Явно той им беше попречил. Направи крачка към тях с намерението да ги заговори, но запази мълчание. Ами ако те започнеха да се заяждат с него? Ако го нападнеха, пребиеха и стъпчеха, врявата щеше да попречи на когото и да било да чуе неговите крясъци.

Никакъв амбулантен търговец не се виждаше наоколо. Стоун побърза да се върне при въртележката, където някакви момиченца скришом се катереха по конете.

– Тия дечица май се опитват да се качат гратис... – обърна се той към човека на касата.

– Хей, вие... Да, да вие там! – мъжът се развика. – Май съм ви мяркал наблизно! Хайде, омитайте се! И да не съм ви видял тук повече!

С весели викове децата се разбягаха, като се хванаха за ръце.

– Нещата доста са се променили – рече Стоун, като въздъхна с облекчение. – Предполагам, че вашата въртележка е останала от стария

панаир?

– Старият панаир ли? Не, не е оттам...

– Помислих си, че старият панаир е разрушен и заменен с този.

– Не, още си е тук, на същото място. Или поне това, което е останало от него... – каза замислено мъжът. – Ако искате да го разгледате, трябва да минете ей оттук – това е най-краткият път. Ще стигнете за пет минути, ако все още е отворено.

Месечината блестеше над покривите, когато Стоун излезе от панаира и пое по тясна терасовидна уличка. Лъчите на нощното светило къпеха върховете на комините и нащърбените била на най-високите керемиди. Вътре в къщите, отвъд мъничките късчета земя, минаващи за градинки, Стоун забеляза посребрени от телевизорите, застинали лица.

Стигна до едно кръстовище, което пресече. Отсреща някаква посирана с чакъл алея, оградена от ниски дървени стоборчета, продължаваше по дължината на напълно подобна улица. „Върви право напред!“ – каза си Стоун. Луната озари покривите, оставяйки в ретината му белоснежен отпечатък. Мигайки с очи, в момента, в който навлезе в другата успоредна улица, стори му се, че забеляза група деца да изскочат от тази, която току-що бе изоставил, а после да хлътват по алеята.

Мъчително безпокойство го стегна в стомаха, но преди това се запита дали не бе по-добре да се върне назад. Колата му беше паркирана досами дигата и за по-малко от пет минути щеше да стигне до нея. Вероятно бяха същите момчетии, които бе изненадал край флипера, закаднели за отмъщение. Може би бяха въоръжени с ножове и счупени бутилки – телевизията със сигурност ги беше научила как да си служат с тях. Токовете му чаткаха зловещо в тишината. Чезнеци в тъмнината, край къщите се отваряха мрачни пътечки, водещи към алеята. Стоун се затича, опитвайки се да заглуши и направи по-меки стъпките си. Момчетата не издаваха никакъв шум, поне той нищичко не можеше да долови. Ако успееш да го приклепят в някой ъгъл и да го извадят от равновесие, щяха за отрицателно време да му натрошат костите, преди да успее да се изправи. А на неговата възраст съществуваше риск това да се окаже фатално. Нов проход се бе сгушил между къщите, чиято безучастна маса се възправяше като надвиснала заплаха. Той трябваше да се задържи прав, каквото и да се случеше, не трябваше в никакъв случай да пада. Ако момчетата съумееха по някакъв начин да го възпрепятстват, нямаше да му остава нищо друго, освен да вика за помощ. Само че кой ли щеше да го чуе? Дали наистина не бе по-добре да се върне? Къщите се отдръпнаха от дясната му страна, когато уличката направи рязък

завой, а тези отляво още повече се надвесиха. Пред него, зад стена от нагъната ламарина, се бе разпрострял старият панаир.

Стоун спря запъхтян, мъчейки се да сдържи дъха си, преди да са отзвучали шумовете от алеята. Там, където се бе надявал да намери добре осветена улица, водеща към дигата, двата тротоара неочаквано свършваха своя бяг като отсечени и стената от нагъната ламарина препречваше пътя му. В средата ѝ обаче металът бе понадигнат като капак и назъбена пролука зееше наред графитите, осветена от луната. Панаирът бе изоставен и пуст.

Тъй като последната уличка, която бе забелязал, се намираще преди завоя, Стоун предпочете да се промъкне през отвора, изрязан в метала. Обходи с очи празната улица, осяяното с парчета от тухли и стъкларию шосе, мислейки си, че в крайна сметка това може и да не са били същите момчета. После спусна капака на ламарината зад себе си, преди по-добре да огледа мястото.

Кръглите барачки, дългите върволици от мишени, ниските верижни автомобилчета, сводовете и стените на огледалата взаимно се обгръщаха в светлини и сенки, а по-нататък се разтваряха в полумрака на алеите, които ги разделяха. Дори самата въртележка бе забулена в мрак, вкопчил се в платнището ѝ. На приглушената тук лунна светлина дървото му се стори грапаво, а боята олющена и напукана. Ала сред машинките и смълчалите се бараки едно от панаирджийските развлечения, поне то, бе слабо осветено – влакчето на ужасите.

„Влакът-фантом!“ – спомни си той.

Стоун се отправи към него. Лицевата му част излъчваше бледа, зеленикава луминесценция, която на пръв поглед наподобяваше лунен лъч, но много по-наситен. Стоун забеляза на релсите една вагонетка, съвсем близо до входа. Доближавайки се до нея, с крайчеца на окомото мярна група мъже, вероятно панаирджии, които говореха и жестикулираха в сърцето на мрака между две бараки. Значи панаирът не беше съвсем опустял. Може би скоро щяха да затварят, но сигурно щяха да му позволят да се повози един път, след като влакчето на ужасите още бе осветено.

И тъй като все повече се доближаваше до него, той си даде сметка, че отразената светлина се дължеше на слой фосфоресцираща боя, навремето явно доста дебел, но сега бе по-скоро остърган. Тогава чу силен трясък, идващ откъм стената нагъната ламарина. Може би някой токущо бе затворил тухла по нея или пък искаха да разширят още повече дупката; бараките препречваха погледа му и той не можа точно да

разбере. Бързо затърси с очи друг изход, но безуспешно. Съществуваше реална опасност да се беше напъхал в задънена улица. Като че ли по-разумно бе да остане на мястото си. Не можеше да се довери на панаирджиите, вероятно живееха наблизко, може би познаваха тези момчета, може би дори бяха техни родители. Като дете веднъж беше потърсил помощ от някакъв безразличен мъжага, който в действителност се беше оказал бащата на неговия нападател. Стоун се качи във вагонетката на влакчето на ужасите.

Нищо не се случи. Никой не продаваше билети. Стоун наостри слух. Изглежда нито момчетата, ако все пак го бяха проследили, нито панаирджиите приближаваха. Но ако извикаше, момчетата можеха да го чуят. Измамен и беснеещ от ярост, той тропна с крак по металния под на вагона.

Вагонетката веднага се олюля, потегли и за няколко секунди потъна през портала в мрака на селенията на страха.

И докато набираше скорост, вземайки със звънтене и скърцане някаква невидима крива, Стоун, заобиколен отвсякъде с тъмнина и кънтящ в ушите му трясък, изпита усещането, че пропада в бездните на безумието. Спомни си за направеното му по поръчка детско креватче и за пълпещия мрак, изсипващ се върху него в дълбоките нощи. Защо, по дяволите, се беше вмъкнал тука? Като дете винаги бе мразел влакчетата на ужасите, а после с годините инстинктивно ги беше отбягвал. Сега се беше оставил на паниката да го впримчи в своя капан. Със същия успех момчетата можеха да го чакат на изхода. Е, тогава щеше да повика на помощ механика, който пускаше влакчето. Вкпчвайки се с две ръце в дървената седалка, той се отдаде на стържещия метал, на резките завой и зейналата тъмнина.

После, докато първоначалният страх се спотаяваше, ново тягостно чувство го завладя. Когато вагонът беше описал първия завой, той бе забелязал някаква осветена форма, всъщност две форми, които се бяха отдръпнали толкова бързо, че не бе имал време да ги огледа. Бе му се сторило, че различава лицата на мъж и жена, надвесващи се над него. Ала те веднага бяха изчезнали в тъмното. Не знаеше каква точно бе причината, но му се струваше изключително важно да си припомни чертите им.

Преди още мисълта му да изкристализира, забеляза пред себе си сивкава светлинка. Изпита безразсъдната надежда, че това е прозорец, който щеше да му даде поне някаква представа за размерите на заобикалящото го пространство. Но вече виждаше, че формата бе твърде

неправилна и от още по-близо успя да я различи. Ставаше въпрос за огромен сив плюшен заек с големи очи от стъкло или някаква там пластмаса, изправен във вдлъбнатината на една ниша на задните си лапи, а предните бяха настървено протегнати към него. Вагонът дрънчеше и подскачаше, но Стоун изпита странното предчувствие, че всичко тук е подправено, изкуствено нагласено, че машината в действителност бе спряла и че тъкмо заекът се приближаваше.

„Направо е смешно да се плаша от такива неща! – помисли си Стоун. – А и тоя зайко е твърде жалък за призрак! Наистина е детинско!“

Ръцете му откъртиха тресчици от седалката.

Заекът скочи към него, когато релсите се спуснаха по лек наклон. Едно от очите на животното се беше изтръгнало от орбитата или някой нарочно го беше извадил, и през дупката грозно висеше кичурче безникав плюш. Заекът имаше повече от метър височина. И когато точно преди един рязък завой вагонът щеше да се блъсне в него, заекът се строполи към Стоун, а светлината, която го осветяваше, угасна.

Стоун изхълца, стискайки се за гърдите. Беше се обърнал, за да огледа мястото, където смяташе, че е видял заека, ала нов трус го принуди да заеме първоначалното си положение. Някаква тънка ефирна материя се полепи по лицето му. Той потрепера, после се отпусна. Разбира се – изкуствените паяжини бяха на мода в този вид увеселителни влакчета, знаеше това от приятели и познати. И нямаше нищо за чудене, че панаирът бе опустял, след като не бяха намерили нещо по-добро като ефекти. Гигантски играчки – естествено, можеше ли без тях! Но положението тук не само че беше плачевно, то съвсем спокойно можеше да накара децата да сънуват кошмари.

Вагонетката се закатери, после пак се спусна, преди да изпадне в трескава лудост на няколко последователни завоя. „Опитват се да ме омаломощят преди следващия сблъсък! – хрумна му. – Но няма да го бъде!“ Стоун се облегна на седалката и изпусна тежка въздишка на отегчение. Шумът бе обгърнал ушите му като в качулка. „Има ли смисъл? – запита се. – Механикът със сигурност няма да може да ме чуе, ако се развикам! Тогава кой друг да призова за помощ?“

Изразходвал цялата си енергия, докато се справяше със завоите, влакът-фантом намаляваше скорост. Стоун се взря в мрака, опитващ се да предугади какво го очаква. Явно трябваше да се отпусне, преди вагонът да го изненада с поредното рязко разтърсване. И докато се мъчеше да пробие мрака, забеляза, че вече свикваше с тъмнината. Можда да различи някаква форма, сива и сгърбена край релсите. Присви още повече

очи, докато вагонът я приближаваше. Беше грамаден фотьойл.

Когато се изравни с него, вагонетката застина неподвижно и Стоун можа да го огледа. Осветен от хилава и неравномерно надиплена светлина, която като че ли поглъщаше всички светещи точки в пространството пред него, фотьойлът изглеждаше по-голям от Стоун, макар и доста отдалечен. Разхвърляни върху облегалката, дрехите вероятно бяха съвсем малки по размери, освен ако не ставаше въпрос за дрехи на дете. „Във всеки случай – помисли си Стоун, – поучително е да се отбележи, че все още не съм загубил способността да разсъждавам!“

После забеляза, че почти незабележимата светлина мигаше. Или мърдаха дрехите, бавно, но сигурно, сякаш прикриваха нещо, готвещо се да поогледа терена, миг преди да се измъкне от своето обиталище. Стоун се наклони към фотьойла.

„Да проверим за какво става въпрос и да приключваме със случая!“

Но осветлението бе прекалено слабо, а фотьойлът още твърде далече. Дори и нещото да изскочеше наяве, Стоун вероятно нищо нямаше да може да зърне при този слаб приток на мижава светлина, освен ако не слезеше от вагона, за да отиде и провери на място.

Вече се готвеше да отвори вратата, когато се сепна – ами ако влакчето потегли без него? Щеше да е принуден да стигне до входа пеш и то опипом. Отпускайки се на седалката, той забеляза внезапно раздвижване сред дрехите в единия край на фотьойла. Нещо отдолу наистина се надигаше.

Отправи веднага взор в тази посока, ала смътната светлина напълно изчезна.

Стоун остана вцепенен, неподвижен, напрегнал цялото си съзнание в тъмнината и надвисналата тишина.

После бясно и напосоки зарита във вагона, който потрепера от силата на неговите удари и ритници, преди да се реши отново да поеме по релсите.

Врязвайки се в следващия завой обаче, вагонът намали, сякаш му се искаше да подуши релсите. Въпреки оглушителния трясък на колелетата, Стоун чу тъп удар, последван от сухо прещракване. Шумът се беше разнесъл отпред.

„Подобни звуци се носят нощем из къщите! – сети се той. – Значи скоро ще трябва да съм излязъл оттук!“

Без предупреждение някакво лице се хвърли насреща му, изникнало като мълния пред вагона. Привидението подскочи едновременно с него самия. „Естествено!“ – наруга се Стоун с ядна гримаса. Отново

седна и загледа отражението си в огледалото. Сега вече спокойно можеше да отбележи, че вагонът се бе потопил в сияние, разкривашо дървената рамка на огледалото. „Това трябва да е крайт на маршрута. Плуваме всред баналности. Но предполагам, че сами за себе си тия трикове са ефикасни!“

Той се погледна в огледалото, докато вагонът го подминаваше, вземайки острия завой право пред него.

Силуетът на Стоун се обрисова в сивкавата светлина. После той смръщи вежди. Движенията на силуета отсреща изведнъж бяха станали независими от тези на човека във вагона. И като че ли точно в този момент силуетът прекрачваше рамката на огледалото. Спомняйки си тогава за дрешника, намиращ се под детското му креватче, Стоун едва сега проумя какво ставаше. Огледалото бе окачено на вратата в детската му стая и тази врата в момента се отваряше.

Стоун се притисна в противоположния ъгъл на вагона, който почти бе спрял.

– Не, не! – разтърсиха го остри хрипове. – Не трябва да се страхувате, не трябва!

Чу зъбчатите колела да скрибуцат под неговата седалка, блокираната система затрака. Тялото на Стоун бе изхвърлено напред, удари се в предната стена на вагона. В тъмното и от лявата си страна чу скърцането на вратата, която лекичко се затвори. Вагонът пропъзля още няколко сантиметра така, после системата се оправи, избоксува на място и пътуването продължи.

В момента, в който светлината угасваше зад гърба му, Стоун усети някаква маса да се свлича на седалката до него.

Нададе вопъл. Или се опита, защото поемайки въздух му се стори, че поглъща целия мрак, цялата тъмнина в дробовете си. Мрак и тъмнина, които се подуваха, подуваха, дотолкова, че изпълниха до краен предел сърцето и мозъка му. Само за един миг той загуби цялото си трезвомислещо съзнание, сякаш самото му същество вече бе изтъкано от мрак и тъмнина, мълчание и спомени за страдания и болка. Но полумракът взе да се разсейва, стържещата вагонетка най-сетне започна да се провира през вратите на изхода.

В момента, в който вагонът навлезе в онази част от коловоза, разположена извън къщичката на влакчето на ужасите, Стоун забеляза мястото между двете бараки, където смяташе, че е видял панаирджиите. Под лунната светлина на същото място сега се показва купчина чували, издувани и движени от поривите на вятъра. После съседната седалка изплува

от тъмнината и той я погледна.

До него бе седнала дребна и хилава форма, нахлузила на главата си качулка. Носеше овехтяло сако и закърпен панталон на райета, чиито цветове не можеха да се различат на лунния блясък. Главата на съществото едва достигаше раменете на Стоун. Ръцете на формата висяха край тялото, краката ѝ небрежно потропваха по металния под.

Стоун инстинктивно се дръпна настрана. Протегна ръка към вратата, за да се измъкне от седалката, и главата на формата се отмести встрани.

Стоун затвори очи. Когато отново ги отвори, видя в средата на качулката овал от бял плат, върху който бе съшито разкривено в гримаса лице – черни кръстове, вместо очи и пресечен полумесец, вместо уста.

Откривайки ненадейно, че вагонът не бе спрял, че композицията дори не бе намалила, преди да се гмурне пак сред меандрите в къщичката на влака-фантом и да потъне в Селенията на Смъртта, на Стоун му бе необходим само един миг, един миг само преди да усети, че формата здраво го бе склешила за гърлото.

КРАЙ

© Рамзи Кембъл
© 2002 Любомир Найденов, превод от английски

Източник: Преводачът

Публикация:

Сборник „Странни светове“ (разкази)
Съставителство и превод: Любомир Найденов
Издателство „Офир“, 2002, Бургас

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5525>]